

IX.

Betræfning

over

det fra Landstinget indbragte Udkast til Lov om Straf for Dyrplageri.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg.)

Folkethingets Udvalg i Anledning af det fra det andet Thing indbragte Udkast til Lov om Straf for Dyrplageri har, ved at tage denne Sag under den næste Overveielse, ligesaa lidt som Udvalget i det andet Thing kunnet antage, at der eksisterede en særdeles stor Trang til en ny Lovbestemmelse om denne Forseelse. Men paa den anden Side har man dog ligesaaledes maattet dele Formeningen om, at Sagen, nu da den var indbragt, neppe af Rigsdagen atter burde foranlediges sat i Bero.

Opmærksomheden har dernæst været henvendt paa det Spørgsmaal, om det i det foreliggende Udkast indeholdte Ord Dyrplageri, eller de forklarende og begrænsende Bestemmelser, hvorved en Veiledning tilstgædes med Hensyn til Domstolens Fortolkning af Ordet Dyrplageri, turde anses aldeles hensigtsvarende. Forskjellige, Udvalget deels i Afskrift tilhændekomne, deels i Repertorier foresundne Domme i Sager, der angik denne Forseelse, viste, at der i Praxis havde udviklet sig en temmelig bestemt og med Sagens Natur stemmende Opfattelse af selve Forseelsens Begreb. Betragtede man imidlertid alligevel dette sidste Punkt ganske i dets Almindelighed, saa havde Udvalget dog maattet være af den Formening, at Ordet Dyrplageri, enten det brugtes alene, eller som i det foreliggende Udkast tillige nærmere betegnedes ved de i Texten eksempelvis gjorte forklarende Tillægsbestemmelser, let kunde blive vilbende, naar det henstilledes saaledes i Lovtexten, at det kunde blive Gjenstand for

umiddelbar Fortolkning. Selve Ordet Dyrplageri syntes efter den Plads, det indtog strax i Begyndelsen af Lovudkastets Text, ved sin blotte Ordlyd alt for meget at lede til en Fastholden af Forestillingen om en Plage for Dyret som Hovedpunkt for Betragtningen, og derved ligesom at paavise Dyret som Personlighed. De tilføiede Ord: „raa Mishandling“ eller „anden grusom og oprørende Behandling“, betegnede derhos formeentlig, netop naar de stode alene, bedst de Momenter, som det kom an paa ved at udfinde, hvad der i det omhandlede Slags Sager kunde være strafbar Forseelse. Ved Ordet „Mishandling“ udelukkedes nemlig fra Straffebestemmelsens Omraade de et Dyr paaførte Under, der havde en i den for Mennesket i Almindelighed nødvendige Afbenyttelse berettiget Grund; og, saavel Tillægsordet „raa“, som Tilføielsen „anden grusom og oprørende Behandling“ viste, at selv de Under, som den nødvendige Brug medfører, maae i enhver Henseende være indskrænkede i Forhold til, hvad den almindelige Menneskelighedsfølelse til hver Tid og Sted taaler. Derfor vilde ingen almindelige Regler kunne opstilles. Man maatte nøies med Antydninger. Det blev dog altid Rettens Skøn, der i slige Sager maatte afgjøre, hvad den i Samfundet udviklede Menneskelighedsfølelse hver Gang udkrævede skulde straffes og hvad ikke. Men Antydningerne turde da heller ikke være vilbende. Og dette gjældte ikke blot for